

Ba Năm Rồi Mùa Đông

Trời nắng mà có gió, buồn đến rụng rời hoa. Không ai không xuýt xoa: "Lạnh chi mà lạnh quá!"

Tháng Chạp, mùa Giáng Hạ / của Chúa, là mùa Đông! Nắng ở bên kia sông, gió thổi qua cái lạnh!

Thành phố nhiều chỗ tránh, lạnh vẫn cứ chen vào. Ôi cái lạnh dạt dào / không lời nào tả siết!

Đúng là thời với tiết / khắc nghiệt đến não nùng. Những cánh cò trắng bung / từ cánh rừng chao đảo!

Người ta mặc thêm áo. Áo chỉ để che thân. Nếu bây giờ đi cân, nặng thêm...cái nặng giá?

Không ai nói gì cả, gặp nhau đưa tay thôi. Lời chào không trên môi, cái khẩu trang...dễ ghét!

Thơ tình chỉ hay thiệt / khi đời sống bình thường? Thương những cái loa Phường / ở Việt Nam lắm nhỉ?

Nhiều người mơ tới Mỹ...bờ ảo vọng không loa, chờ đó tuyết nở hoa, không có người nhảy Rap.

Người với người khoảng cách, ba năm rồi...mùa Đông! Có thể vợ với chồng, chắc không nói gì nữa?

Họ nói điều mắc cỡ / thì làm thình chảng sao! Hay...họ nói với nhau / bằng bàn tay ra hiệu?

Ngôn từ bỗng nhiên thiếu / những danh từ, tính từ...Những thứ cần cho thơ, cái nòng nân lửa cháy?

Nước trên sông cứ chảy...chữ chảy theo dòng sông...

*

Có ai hứng giùm không / nụ hoa tàn trước ngõ? Không ai đi ngang đó! Tôi hứng buồn...cũng duyên!

Trần Vấn Lệ